

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3870/2562

นาย พ. โจทก์ นาย ส. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 96, ป.อ. มาตรา 326, ป.อ. มาตรา 328

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทราบจำเลยทั้งห้าร้องเรียนโจทก์ว่าทุจริตต่อหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2557 ประกอบกับได้ความจากคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงว่า เคยเรียกโจทก์และจำเลยทั้งห้ามาพูดคุยไกล่เกลี่ยในปี 2557 เนื่องจากเห็นว่าโจทก์และจำเลยทั้งห้าเป็นเพื่อนร่วมงานกัน จึงเชื่อว่าโจทก์ทราบมูลความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดว่าเป็นจำเลยทั้งห้าตั้งแต่วันที่มีการร้องเรียนในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2557 เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตาม ป.อ. มาตรา 326 และ 328 เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่โจทก์มิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด โดยโจทก์นำคดีนี้มาฟ้องเมื่อวันที่ 15 กันยายน 2559 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากมีการร้องเรียนแล้วกว่า 2 ปี คดีโจทก์จึงขาดอายุความตาม ป.อ. มาตรา 96

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 326, 328 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 อนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า คดีของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ตามทางไต่สวนโจทก์อ้างตนเองเบิกความเป็นพยานว่า โจทก์และจำเลยทั้งห้ารับราชการเป็นครูอยู่แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลังวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น โดยโจทก์ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าแผนก เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2557 จำเลยทั้งห้าร่วมกันทำหนังสือร้องเรียนต่อผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นกล่าวหาโจทก์ด้วยข้อความอันเป็นเท็จว่า โจทก์จัดซื้อวัสดุมาสอนนักศึกษาผิดแบบและขนาดที่กำหนดทั้งยังผิดราคา และโจทก์เบียดบังเงินที่ได้จากการจัดซื้อจัดจ้างไปเป็นของตน อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริง ซึ่งผลการสืบสวนปรากฏข้อร้องเรียนของจำเลยทั้งห้าไม่มีมูล โดยคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงแจ้งคำสั่งให้โจทก์ทราบเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2559 การกระทำของจำเลยทั้งห้าทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง และถูกปลดออกจากตำแหน่งหัวหน้าแผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง แต่โจทก์ก็เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งห้าถามค้านว่า โจทก์ทราบว่าจำเลยทั้งห้าร้องเรียนโจทก์ว่าทุจริตต่อหน้าที่ตั้งแต่วันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2557 ประกอบกับได้ความตามคำเบิกความของนายประจักษ์ ซึ่งเป็นคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงตามคำสั่งวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นที่เบิกความตอบทนายจำเลยทั้งห้าถามค้านว่า พยานเคยเรียกโจทก์และจำเลยทั้งห้ามาพูดคุยไกล่เกลี่ยในปี 2557 เนื่องจากเห็นว่าโจทก์และจำเลยทั้งห้าต่างเป็นเพื่อนร่วมงานไม่น่าที่จะมาร้องเรียนกันเพราะจะทำให้เสียหายทั้งสองฝ่าย จึงเชื่อว่าโจทก์ทราบมูลความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดว่าเป็นจำเลยทั้งห้าตั้งแต่วันที่มีการร้องเรียนในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2557 แม้ว่าในวันดังกล่าวโจทก์จะยังไม่เห็นและทราบรายละเอียดในหนังสือร้องเรียนก็ตาม ที่โจทก์อ้างว่าคณะกรรมการสืบสวนหาข้อเท็จจริงให้โจทก์ทราบว่าข้อร้องเรียนไม่

มีมูลเมื่อวันที่ 5 กันยายน 2559 โจทก์จึงมีโอกาสตรวจสอบเอกสารและทราบในวันดังกล่าวว่า จำเลยทั้งห้าเป็นผู้ทำหนังสือร้องเรียน นั้น ไม่อาจรับฟังได้ เมื่อความผิดที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษ จำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และ 328 เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ โจทก์มิได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด โดยโจทก์ นำคดีนี้มาฟ้องเมื่อวันที่ 15 กันยายน 2559 ซึ่งเป็นเวลาหลังจากมีการร้องเรียนแล้วกว่า 2 ปี คดี โจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้อง โจทก์มานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วยุรี วัฒนวรลักษณ์ · อีระ เบญจรัศมีโรจน์ · ธนิต รัตนะผล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3870/2562>